

SVATÉ TRÍDENÍ – ZAMYŠLENÍ

Jádrem celého církevního roku a vrcholem křesťanské liturgie je slavnost tří velikonočních dnů – utrpení, smrti a zmrtevýchvstání Páně. Už svatý Augustin mluví o svatém triduu Ukřižovaného, Pohřbeného a Vzkříšeného. Zelený čtvrtek a Velký pátek nejsou přípravou na Velikonoce, ale jsou součástí jediného velikého svátku, jsou už Velikonocemi. Tvoří jednu událost, která začíná Ježíšovým vydáním se pod podobou chleba a vína při Poslední večeři, naplněným na Kalvárii a dovršeným zmrtevýchvstáním. Od středověku až donedávna se slavnost těchto tří dnů soustředovala na Ježíšovu smrt a slavnost vzkříšení se omezovala na neděli. Toto oddělení obou stránek vzkříšení je nyní odstraněno a obojí tvoří jeden celek. Velký pátek a velikonoční noc jsou přece dvě stránky téže skutečnosti: Bez smrti není žádné zmrtevýchvstání, smrt je jen branou do slávy. Prožívat tyto tři dny znamená prožívat duchovní obnovu, exercicie v nejvlastnějším smyslu slova, protože liturgie není jen vzpomínání, ale zpřítomnění, vtažení do děje.

Zelený čtvrtek – mše na památku Večeře Páně

Velikonoční triduum začíná večerní mší na památku Večeře Páně. Už prázdný svatostánek před začátkem mše připomíná, že dnes je výroční den ustanovení eucharistie a ovšem také Kristova kněžství. Z toho důvodu mají dnes a zítra věřící přijímat z hostií proměněných při této mši. Je velmi vhodné, aby bylo všem přítomným umožněno přijímat též Krev Páně (nejlépe namáčením).

Bohoslužba v mnohém připomíná atmosféru Poslední večeře. Můžeme-li to tak říci, byla to Ježíšova „primice“. Ježíš se na tuto chvíli velmi těšil, byla to jeho svatba s lidstvem zastoupeným dvanácti apoštoly, slavnost jeho sebedarování Otci a bratřím, jehož cílem mělo být: přivést do náruče Otce celé lidstvo. Ježíš dává apoštolům při Poslední večeři nahlédnout do své duše: „Velmi jsem toužil jít s vámi tohoto beránka ještě před svým utrpením“ (Lk 22,15). „Poněvadž Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa odešel k Otci, a poněvadž miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim svou lásku mírou nejvyšší“ (Jan 13,1).

Jak však prozrazuje Lukáš (22,24), začala tato Ježíšova slavnost hádkou, zřejmě o nejčestnější místo u stolu. Ježíš nevyčítá, nekřičí: „Tolik jsem se těšil, všechno jste mi zkazili, i ten poslední večer s vámi, a já za vás chci dát život.“ Místo toho pokleká před Petrem – Bůh pokleká před člověkem – a koná službu otroka. A vysvětluje: „Dal jsem vám příklad: I vy si máte navzájem umývat nohy!“

Tím Ježíš navždycky určil, s jakým smýšlením máme slavit každou mši: V atmosféře vzájemného bratrského přijetí: V liturgii Zeleného čtvrtku biskup umývá dvanácti mužům nohy – a může to konat každý kněz.

Když si nás Ježíš takto připraví, zve nás ke společenství svého stolu. Mše svatá je jistě zpřítomněním Kalvarské oběti, ale právě cílem Ježíšovy oběti bylo vytvořit nové lidstvo, které jako jeden kosmický

Kristus se obětoval za všechny: za dobré i za zlé, za ty, kdo v něho věří, co víru v něho odmítají i za ty, co o něm nikdy neslyšeli. Proto se v druhé části bohoslužby slova modlíme za celý svět, abychom my i všichni jeho přátelé i nepřátelé měli účast na spáse, kterou získal. Naše srdce je plné vděčnosti ke Kristu.

Přináší se kříž, který se třikrát pozvedá nebo postupně odhaluje se slovy: „Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.“ Věřící odpovídají: „Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti!“ To je vyvrcholení a hlavní obsah velkopáteční bohoslužby. Počínaje knězem přistupují jednotliví věřící ke kříži a pokleknutím nebo políbením děkují svému Vykupiteli. Uctívání kříže provázejí improperia – výčitky. V nich sám Kristus vypočítává dlouhou řadu dobrodiní, která prokázal svému lidu, a vyčítá mu, že na to odpověděl stejnou řadou ran, které mu zasadil při umučení. Pak zaznívá strhující refrén zneuznané lásky: „Lide můj, co jsem ti učinil? Řekni, čím jsem tě zarmoutil!“ Věřící lid na to odpovídá s prosbou o slitování: „Hagios o Theos, Svätý Bože, svätý Silný, svätý Nesmrtelný, smiluj se nad námi!“ Řecký hymnus prozrazuje východní vliv.

Oslavu Kristova kříže dovršuje přijímání, neboť eucharistie je plodem stromu kříže. Přinese se Tělo Páně proměněné při mši, která se slavila předešlý den na památku Večeře Páně. I tím je vyjádřena souvislost mezi nekrvavým sebedarováním při Poslední večeři a krvavou obětí na Kalvárii. Po chvíli tichého díkůčinění říká kněz děkovnou modlitbu po přijímání. V ní se nazývá Kristova smrt blaženou a spojuje se se vzkříšením, neboť Kristova smrt a vzkříšení jsou od sebe neoddělitelné. Z úcty ke Kristu, jedinému Veleknězi, na jehož kněžství mají lidé pouze účast, nežehná kněz o Velkém pátku znamením kříže, ale pronáší pouze žehnací modlitbu se vztaženými rukama. Pak se všichni v tichu rozejdou.

Po obřadech zůstává před očima věřících jen kříž s hořícími svícemi, aby ho mohli věřící ještě uctít a věnovat se modlitbě a rozjímání. Až do začátku velikonoční vigilie trvá církev na modlitbách u Kristova hrobu. V našich krajích je zvykem vyjadřovat tuto skutečnost úpravou Božího hrobu. Obřady Velkého pátku začaly mlčením a mlčením končí. Ale to není sklíčené mlčení bezmocnosti. Je to mlčení, které vyjadřuje pokoj Toho, který všechno dokonal, k čemu ho Otec poslal na svět.

Bílá sobota

Obnažený oltář bez pláten, bez světél, prázdný svatostánek, mlčící zvony, prázdné kropenky u vchodu a ticho Božího hrobu. Neslouží se mše svatá, normální rytmus je narušen. Ticho, mlčení, prázdnota. Ale ve skutečnosti je to prázdnota plná naděje. V kostelích se sice neslouží mše, ale přece se nezavírají, neruší, neboří, nepřeměňují se na něco jiného. V domě, kde zemřel majitel, je po pohřbu prázdno. A dům čeká na nového majitele. V kostele se nečeká někdo nový, ale ten, jehož smrt a pohřeb se právě připomínaly. Už tím je vyjádřena úžasná pravda Velikonoc: Smrt není konec, protože je tu Bůh!

Církev na Bílou sobotu trvá na modlitbách u Kristova hrobu a uvažuje o jeho umučení a smrti. Když však prodlévá u hrobu, ví, že tu leží bojovník, který se vítězně utkal se vším zlem světa a odpočívá po tomto namáhavém boji ve spánku. Sám se přirovnal k zrníčku obilí, které musí být vloženo do země, aby z něho vzešel nový život. Církevní otcové vidí paralelu mezi starým a novým Adamem. Bůh seslal na Adama spánek a z jeho boku stvořil pro něj ženu. Z probodeného boku Kristova má vzejít nová Eva, nová Matka všech živých – Církev. U Kristova hrobu můžeme přemýšlet, co by s námi bylo, kdyby Kristus z hrobu nevstal. Země by zůstala navždycky planetou hrobů. Jeden hrob se

zvonec

však stal kolébkou nového života. Blíží se Svatá noc vykoupení, Velká noc, v níž poprvé došlo k zázračné proměně – z těla smrtelného se stalo nesmrtelné.

Velikonoční vigilie

Liturgie Velké noci je nejdelší a nejslavnostnější v roce. Texty, symboly, zpěv se spojují v nádherné dílo církevního umění, zvláště v katedrálách a v chrámech velkých opatství. Ale čím hlouběji pronikneme do smyslu velikonočního bdění, tím více můžeme přispět k tomu, aby i ve skrovnějších podmínkách byla tato bohoslužba hlubokým duchovním zážitkem, z kterého můžeme čerpat celý další rok. Těmto obřadům bude asi přítomen jen ten, kdo si umí udělat čas a vnitřní pokoj a soustředění, kdo nespěchá k televizi, aby mu třeba jen jediný obrázek z televize nevyvmazal z duše všechnu jemnou krásu Velké noci.

Misál popisuje přehledně uspořádání noční vigilie takto: Po krátké slavnosti velikonoční svíce (první část obřadů) uvažujeme o tom, co Pán Bůh od počátku konal pro svůj lid a důvěrujeme jeho slovu i příslibu (druhá část – bohoslužba slova). A když se blíží den vzkříšení, jsme spolu s těmi, kdo se znovu narodili ve křtu (třetí část) povoláni k hostině, kterou Pán svou smrtí a zmrtvýchvstáním připravil svému lidu (čtvrtá část).

Slavnost velikonoční vigilie začíná před kostelem požehnáním ohně. Plápolající oheň, který rozhání tmu a osvětluje noc, je krásným a působivým symbolem Krista, který vítězí nad smrtí, tak jako oheň nad tmou. Od tohoto ohně se zapálí velikonoční svíce. Kněz přítom pronáší krásnou prosbu: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“ Následuje průvod do ztemnělého chrámu. Věřícím osvětluje cestu jen velikonoční svíce. Jako synové Izraele byli vedeni za noci ohnivým sloupem, tak zase křesťané jdou za vzkříšeným Kristem. Světlo z paškálu se postupně šíří rozsvěcováním svící, které drží věřící v rukou. Jako ženich z podobenství, který přišel náhle v noci mezi své, kteří bdí a čekají ho, přichází vzkříšený Pán. Přináší světlo do duše, jak napovídají tváře přítomných odrážející světlo svící. Všechna ta světélka se slévají v jedno a mají přítom své světlo od paškálu. Slavnost světla vrcholí velikonočním chvalozpěvem Exsultet, který vypráví velkou lyrickou básní o celém velikonočním tajemství vsazeném do plánu spásy. To nevěsta – církev zpívá svému ženichovi – Kristu.

V linii velikonočního chvalozpěvu pokračuje bohoslužba slova. Velká noc je od dob rané církve křesťanskou nocí. Proto vystihují čtení nejdůležitější díla Boží v dějinách Izraele, která mají zároveň vztah ke křtu. V sedmi čteních ze Starého zákona procházíme dějinami spásy, počínaje stvořením, přes smlouvu Hospodina s Izraelem a jeho osvobození z Egypta až po příslib nového srdce a ducha těm, kteří se zrodí z vody a Ducha svatého.

Následuje chvalozpěv Gloria, který je vlastně velikonočním hymnem vykoupených Božích dětí. Při něm se znovu rozezná zvony. Ve čtení z listu Římanům se sv. Pavel odvolává na tehdejší praxi křtu ponořením, aby vysvětlil jeho účinky. Křtěný je ponořen do Kristovy smrti, s ním byl ukřižován a pohřben. Tím dostal účast na jeho vzkříšení v křesťanské milosti. Z toho plyne pro pokřtěného závazek žít jako nový člověk, mrtvý pro hříchy a žijící pro Boha. Pak v sobě nese zárodek vzkříšení. Před evangeliem kněz po čtyřiceti dnech postu poprvé zazpívá aleluja, které po něm opakuje celé shromáždění. Bohoslužba slova vrcholí evangeliem, v němž ženy stojí u prázdného Kristova hrobu a přijímají od andělů zprávu, že Ježíš byl vzkříšen.

Kristus oslavuje Otce celým svým bytím. Otec si přeje vidět jednu oběť, kterou podává celé lidstvo jako jedno Tělo s jednou Hlavou. I když vystupuje k Bohu z mnoha míst na Zemi, má nás sjednocovat se všemi a to nejen když jsme v kostele, ale stále, při každé naší činnosti. Za to vlastně Ježíš zemřel, aby se uskutečnilo vidění sv. Jana: Bůh uprostřed svého lidu (*srv. Zj 21,3*). On to také vytváří jaksi v zárodku už zde na Zemi prostřednictvím eucharistie.

Slovy „To konejte na mou památku“ Pán Ježíš ustanovil křesťanské společenství, je to společenství kolem eucharistie, Církev. Křesťan nemůže být křesťanem sám, když uvěří, přidává se ke společenství, které slaví tuto hostinu na památku. Zde jim sám Pán sděluje svou lásku, aby byli schopni splnit jeho testament: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás!“ Tím se uskutečňuje tajemství církve, které vyjadřuje antifona k obětnímu průvodu: Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh. Na dotvrzení této lásky se může přinášet v obětním průvodu výsledek postního odfikání, který má posloužit potřebným. Jednota církve v lásce není totiž samoučelná, ale má být ohniskem jednoty všech lidí.

Tyto souvislosti podtrhuje také přání církve, aby při svatém přijímání jáhni, akolyté a ostatní, kteří jsou oprávněni rozdávat svaté přijímání, převzali z oltáře eucharistii a donesli ji nemocným do jejich domů. Tak i tito nemocní se mohou plněji spojit v jedno s církví, která dnes slaví toto tajemství.

Svatostánek, kde je po celý rok uchovávána eucharistie, zůstává i po svatém přijímání prázdný. Nejsvětější svátost určená pro svaté přijímání na Velký pátek se přenáší v slavnostním průvodu na zvlášť připravené a vyzdobené místo. Zde se koná podle místních možností ještě adorace, která čerpá z bohatého obsahu právě prožité liturgie.

Pán Ježíš při Poslední večeři projevil svým Dvanácti lásku až do krajnosti, ale sám prožíval úzkost ze zrady a opuštěnosti. Liturgie to vyjadřuje tím, že se při Gloria rozezní zvony z radosti nad velkými dary tohoto dne a umlknou až do Gloria v obřadech velikonoční vigilie. Od ukončení mše Zeleného čtvrtku si církev připomíná s apoštoly dobu, kdy jim „byl ženich vzat“.

Velký pátek – památka umučení Páně

Na Velký pátek neslaví církev podle prastaré tradice eucharistii, nýbrž jen liturgickou památku umučení Páně. Má tři části: bohoslužbu slova, uctívání kříže a svaté přijímání. Hned po příchodu do kostela si všimneme prázdného svatostánku a odhaleného oltáře bez pláten, bez svící, bez kříže. To vše připomíná, co po celý den vyjadřujeme přísným postem: „Ženich byl vzat a prožívá své hodiny utrpení.“

Přesto však se tento pátek nazývá „Velkým“ a utrpení Páně nazýváme blaženým, požehnaným, protože to je utrpení vítězné. Vyjadřují to i roucha červené barvy.

Bohoslužba začíná v tichu. Přichází kněz s přísluhujícími a beze slova se vrhnou na tvář. Je to výraz bezmocnosti lidstva před vykopením. Pak kněz bez pozdravu a bez výzvy zahájí bohoslužbu slova vstupní modlitbou.

Ve světle čtení ztrácí kříž všechno, co připomíná potupu s hanbu. Stává se vítězným znamením vykopení. Smrt na kříži je nejvlastnějším okamžikem oslavení. Ježíšovo „Dokonáno jest“ je jeho triumfem. Je to triumf věrné lásky, neboť z lásky k lidem poslal Bůh svého Syna na svět a jeho láska svět vykoupila. Jeho kříž, jeho bolesti a jeho prolitá krev se staly nástrojem vykopení, protože jsou vyjádřením jeho lásky.

Potom začíná litaniami ke všem svatým svěcení křestní vody, následuje křest, pokud jsou kandidáti, a pak obnova křestního vyznání všech přítomných. Celý čtyřicetidenní půst směřoval k tomuto obnovenému křestnímu vyznání.

Čtvrtou částí noční liturgie je eucharistická slavnost, kterou končí zpřítomnění „vpravdě blažené noci, v níž Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu“, jak to zpíval jáhen v hymnu *Exsultet* na počátku této slavnosti.

V Lukášově evangeliu čteme Ježíšova slova: „Přišel jsem vrhnout na zemi oheň a jak si přeji, aby se už vzňal“ (*Lk 12,49*). Tento oheň zachvátil mladou církev. Je to obraz Krista a v podobě ohnivých jazyků obraz Ducha svatého. Proto se o Velké noci žehná nový oheň, aby se v nás znovu roznítla touha po Kristu, který je světlem nepomíjejícím. Ve středověku bylo zvykem nechat vyhasnout oheň ve všech kamnech a zhasnout všechny lampy a lucerny, aby tak i doma s velikonočním světlem začínal nový život. Bylo by hezké, kdyby se i doma v rodinách o velikonočních nedělích, třeba při společném jídle a při společné modlitbě, zapalovala velikonoční svíce, kterou někdo z rodiny držel rozsvícenou v kostele při velikonoční vigílii – jako připomínka nového života, k němuž jsme opět povstali.

(Vyšlo jako příloha č. 7 ACEB 03/1998)

Postní svátost smíření

J. Kotvrda

Uznání vlastní viny patří k rozvinuté osobnosti člověka. I člověk nevěřící mnohokrát přiznává svůj omyl. Uznání vlastní viny osvobozuje a prolamuje ledy nesváru, hádky, či tiché domácnosti. V uznání vlastní viny se projeví síla, přestože se zdá, jakoby to bylo slabostí. V postní době jsme vedeni k poznání vlastního hříchu a náklonnosti k provinění v jakékoli oblasti. Postní dobou vrcholí závěrečná část přípravy katechumenů (dospělých kandidátů křtu), kteří se blíží ke křtu udělovanému o velikonoční vigílii (noci ze soboty na neděli velikonoční). Při této vigílii církev křtí nejraději – vyniká tak těsné spojení křtu s Kristovým vítězstvím nad smrtí. V postní době zvláště poznávají katechumeni svůj hřích a svoje zasažení dědičnou vinou, které se projevuje v různých oblastech života. To proto, aby lépe prožili křestní očištění. Ten, kdo se sprchuje, má pocit radosti z očištění. Kdo se cítí čistý, ten necítí potřebu omytí. Kdo necítí hřích a náklonnost k němu, nepotřebuje velikonoce, nepotřebuje Ježíšovu smrt a vzkříšení.

Církev v postní době zve nás všechny ke svátosti smíření, tedy svátosti obnovení křtu a očištění od hříchů. Postní doba je dobou, kdy si mám uvědomit svou hříšnost, ale ne proto, aby se snížilo moje sebevědomí, abych se litoval, ale abych mohl lépe pochopit a zažít to, co pro mě Ježíš udělal právě o velikonočních. Ten, kdo zakouší útlak, pak daleko hlouběji prožívá osvobození z útlatu a poroby. Ten, kdo o něm jen slyší, nebo čte, nemůže prožít osvobození stejně jako ten, kdo útlak přímo zažívá a pak je z něj vysvobozen. Podobně ten, kdo vidí hřích především v ostatních a nikoli v sobě, nemůže prožít právě velikonoce.

Církev prožívá postní dobu jako kající čas, vhodný k vyznání hříchů ve svátosti smíření. Nový katechismus katolické církve říká:

Druhé přikázání ("Vyzpovídáš se ze svých hříchů, alespoň jednou za rok") zajišťuje přípravu na eucharistii prostřednictvím přijetí svátosti smíření, kterou pokračuje dílo obrácení a křestního odpuštění. Třetí přikázání ("Prijmeš Tělo Páně alespoň ve velikonoční

ZVONĚ

době") zaručuje minimum v přijímání Těla a Krve Páně ve spojení s velikonočními svátky, pramenem a středem křesťanské liturgie. *Katechismus 2042*

Tato příkázání jsou jakousi spodní hranicí přežití s Ježíšem v církvi. Zdaleka to neznamená, že se máme spokojit pouze s jednou zpovědí a jedním přijímáním do roka. Stůl těla Kristova i odpuštění hříchů nám Ježíš nabízí daleko častěji. Využijme zbývajících dní postní doby ke slavení svátosti smíření, abychom mohli oslavit velikonoce s opravdovou radostí vysvobozených a zachráněných.

O tom, ako vznikajú vojny

"Otec, ako vlastne vznikajú vojny?" opýtal sa prváčik.

"Počúvaj, je to asi takto: vezmime si napríklad, že Anglicko sa o niečo háda s Amerikou..."

"Nerozprávaj hlúposti, Anglicko a Amerika sa nikdy nebudú o nič hádať," zamiešala sa do reči matka.

"To ja netvrdím. Chcel som povedať len nejaký príklad," bránil sa otec.

"Takými neskutočnosťami robíš len dieťaťu v hlave zmätok," tvrdila matka.

"Ja že robím zmätok? Ak ide o to, tak z tvojej hlavy by vôbec nič nevyšlo!"

"Čo si to povedal? Zakazujem ti od tejto chvíle, aby si..." Vtom sa ozval syn:

"Ďakujem, otec, teraz už viem, ako vznikajú vojny."

(O kázni a dáždnikoch, Kazimierz Wojtowicz)

Úmysly mší sv. sloužených do uzávierky Zvonu

3březen	za zemřelého přítele Dr Jaroslava Pecháčka	<i>Jarmila Múdry-Šebík</i>
6březen	za zemřelého Wiliama Pavloviče	<i>Marie Kubelková</i>
7březen	za další zdraví a Boží požehnání pro Jiřího Krátkého v den jeho 70-tin	<i>Manželé Krátkých</i>
8březen	za zemřelé rodiče Bláhovy a příbuzné z obou stran	<i>rodina Bláhova</i>
9březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>Zdenka Vomelová</i>
10březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>Anna Vasek</i>
11březen	za zemřelého Františka Okénku	<i>Anna Vasek</i>
13březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>Věra Křenková</i>
15březen	za Josefa Mareše	<i>Julie Marešová, Anna Benáčková</i>
17březen	za živou a zemřelou rodinu Krátkých	<i>Manželé Krátkých</i>
20březen	za zemřelého Jana Stránského	<i>Blažena Stránská</i>
22březen	za živé a zemřelé rodiče	<i>rodina Fojtíkova</i>
23březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>Anna Havlín</i>
27březen	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>Anežka Buček s rodinou</i>

Nedělní mše sv. na příští období:

5dubna	za zdraví a Boží požehnání k 50. narozeninám Jaroslava Jelínka	<i>rodina Jelínkova</i>
9duben	zatím volná (Zelený čtvrtek)	
11duben	zatím volná (Velikonoční vigílie)	
12duben	za rodiče Sikařovy	<i>rodina Demova</i>
19duben	zatím volná	
26duben	zatím volná	

Pořad bohoslužeb ve svatém týdnu v kostele P.M. Karmelské v Astorii:

Příležitost ke sv. zpovědi ve zpovědnici v dolním kostele jako obvykle

5. dubna Květná neděle mše sv. ze svěcením ratolestí a pašijemi **10.30** dolní kostel

9. dubna Zelený čtvrtek, mše sv. na památku ustanovení večere Páně bude v horním kostele v angličtině v **7.30** večer, společně s celou farností.

10. dubna Velký pátek, obřady bohoslužby slova s pašijovým příběhem, uctíváním kříže a sv. přijímáním v dolním kostele česky v **7.00** večer

11. dubna Velikonoční vigílie (sobota večer), slavná bohoslužba se svěcením ohně a svíce, bohoslužbou slova, obnovou křestního slibu a bohoslužbou obětí. Začneme svěcením ohně v horním kostele společně s celou farností v **7.30** večer a pak se přesuneme do dolního kostela, kde budeme pokračovat česky.

12. dubna Velikonoční neděle **10.30** dolní kostel (posvěcení pokrmů)

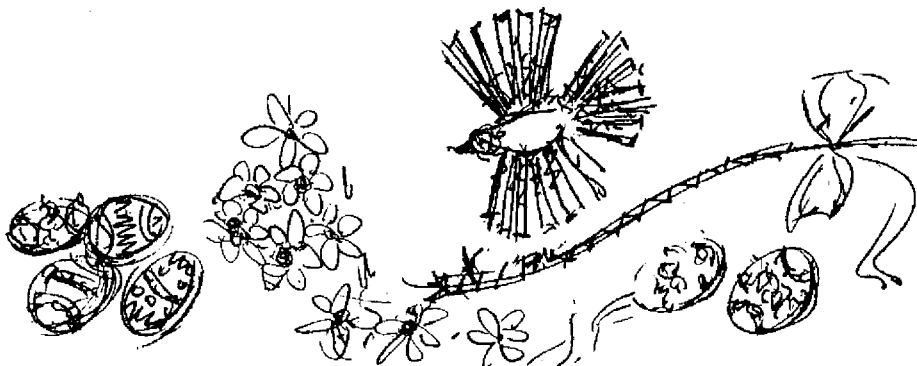
Zemřeli: Jan Stránský 22. února, Jan Kučera 11. března, Vladimír Bočan 15. března zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **Odpočinutí věčné, dej jim ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji.** Smrt neznamená vyhasnutí světla, ale spíše jako když nad ránem zhasínáme lampu, protože přichází svítání...

Děkujeme za příspěvek na tisk a poštovné Zvonu: Maria Špaček NC, Manželé Blablo NY, Zdenka Dlouhá PA, Bořivoj Machatý NY, Frank Macek WI, Frank a Dagmar Fialovi MD, Vladimír a Jana Brotánkovi, NY, Jan Kmenta MI.

Katolický týdeník je na celosvětové síti Internet na adrese: <http://www.geocities.com/Athens/8685>

VE DNECH 27. A 28. ČERVNA SE BUDE VE WASHINGTONU KONAT KRAJANSKÁ POUT' U PŘÍLEŽITOSTI 15. VÝROČÍ POSVĚCENÍ ČESKÉ KAPLE PANNY MARIE HOSTÝNSKÉ KE CTI SV. JANA NEPOMUKA NEUMANNA, KTERÁ JE SOUČÁSTÍ NÁRODNÍ SVATYNĚ. KRAJANSKÁ RODINA OD PANNY MARIE KARMELSKÉ Z NY A OKOLÍ SE TAKÉ VYPRAVÍ NA TUTO SLAVNOST.

HLASTE SE U PANA JANA TOMEČKA V NEDĚLI V KOSTELE, NEBO TELEFONICKY (516) 742 2318

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje setkání u kávy, čaje a většinou i pečiva.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net

ZVON

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54